

Trebate li svojem djetetu reći da boluje od maligne bolesti?

Nerijetko se događa da roditelji podcjenjuju emocionalne kapacitete svoga djeteta jer sami nisu sigurni kako će se moći nositi s njegovom uznemirenošću.

Trebam li reći djetetu da boluje od maligne bolesti? Pitanje je to s kojim se susreću gotovo svi roditelji djece pacijenata, a odgovor može odrediti daljnji smjer komunikacije roditelj – dijete tijekom liječenja, dodatno osnažiti ili pak negativno utjecati na prilagodbu djeteta na liječenje.

Jedan od najčešćih strahova roditelja jest da se djeca neće moći nositi s težinom njihove dijagnoze, da će se slomiti, biti tužni, ljuti, puno plakati... Roditelji se boje nepredvidljivosti dječjih reakcija te zbog toga ponekad s djetetom ne podjele informacije o dijagnozi i liječenju. Unatoč tome, odgovor na pitanje *trebam li sa svojim djetetom podijeliti njegovu dijagnozu*, svakako glasi DA. Pritom je važno naglasiti da to treba učiniti na djetetu razumljiv i jasan način koji je prikladan njegovoj dobi, iskustvu i stupnju razvoja.

Otvorenost je važna

Prednosti otvorene komunikacije s djetetom su brojne, a među ostalim uključuju djetetov osjećaj aktivne uključenosti, važnosti i poštovanja roditelja, što jača njegove kapacitete za nošenje s bolešću te daje primjer kako se suočiti s teškim životnim situacijama. Pritom treba imati na umu da

priopćavanje djetetu da ima rak može uključivati širok spektar neugodnih emocija, od početnog šoka pa do tuge, ljutnje, zabrinutosti i sličnog, pri čemu je najvažnije da dijete dobije siguran prostor kako bi moglo izraziti ono što osjeća i poruku da je u redu osjećati što god osjeća u tom trenutku jer „pogrešne“ ili „prave“ reakcije jednostavno ne postoje.

U našoj sredini rak je još uvijek tabu-tema. Za većinu ljudi pričati o raku iznimno je teško, ponekad i neprihvatljivo. No treba znati da se najveći broj tih malenih pacijenata danas uspješno izliječi. Pročitajte više!

Što sve uzeti u obzir

Treba naglasiti da neće sva djeca imati toliko burnu reakciju koliko bismo mi odrasli očekivali, no to je potrebno prihvatiti u kontekstu činjenice da djeca prerađuju informacije na svoj način i u skladu sa svojom dobi, što ne znači da nas nisu čuli ili doživjeli. Ipak, izostane li vanjska reakcija, dobro je u jednom trenutku provjeriti koliko nas je dijete razumjelo jer se može dogoditi da su neke informacije ipak presložene ili previše apstraktne za njegovo poimanje svijeta te ih je potrebno prenijeti drukčije.

Pri odluci na koji način i u kojem opsegu podijeliti informaciju s djetetom, važno je uzeti u obzir i njegove želje i potrebe. Djeca će sama tražiti dodatne informacije ili će nam dati do znanja ako im je nešto previše. Uz kriterij kronološke dobi i stupanj razvoja, svaki roditelj najbolje poznaje svoje dijete te prema njegovim individualnim karakteristikama i dostupnoj podršci iz okoline može procijeniti koliko i koje će informacije podijeliti.

Ako djeca postavljaju puno pitanja i općenito su dosta znatiželjna vezano uz svoju bolest, bolje je da informacije dobiju izravno od roditelja nego da odgovore pokušavaju pronaći na internetu ili iz sličnih neprovjerenih izvora koji

često mogu katastrofizirati njihovu bolest ili ih voditi u smjeru znanstveno neprovjerenih metoda liječenja.

I roditelji se boje

Općenito govoreći, roditelji češće imaju potrebu štititi djecu od previše informacija za koje smatraju da bi ih mogle jako uznemiriti, a puno manje roditelja smatra da se sve informacije koje dobiju od liječnika trebaju podijeliti s djetetom. Nerijetko se događa i da roditelji podcjenjuju emocionalne kapacitete svoga djeteta jer sami nisu sigurni kako će se moći nositi s njegovom uznemirenošću s obzirom na to da se sami bore sa snažnim osjećajima straha i bespomoćnosti.

Najvažnija poruka roditeljima jest da nisu sami i da su njihove emocije važne jer je na kraju dana snažan i stabilan roditelj najveći izvor snage i potpore djetetu pri liječenju.

Potražite stručni savjet

Važno je naglasiti da prikrivanje pojedinih informacija i skrivanje emocija može oduzimati puno energije te predstavljati dodatni stres u ionako iznadprosječno zahtjevnoj situaciji te traženje stručne pomoći (psihologa ili psihoterapeuta) nije slabost nego iznimno hrabra odluka.

AUTOR ČLANKA – Dunja Lačan, mag. act. soc., psihoterapeut u edukaciji, supervizor psihosocijalnog rada te savjetnica u ostvarivanju prava pacijenata udruge Krijesnica